

Arrest

nr. 258 668 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 12 juni 2020 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 oktober 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

1.3. Op 8 november 2020 werd verzoeker gerepatrieerd.

1.4. Verzoeker trad op 16 december 2020 in het huwelijk met A.S., een vrouw met de Griekse nationaliteit.

1.5. Op 3 maart 2021 diende verzoeker, in functie van zijn Griekse echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. Verzoeker werd op 10 april 2021 in verdenking gesteld voor handel in verdovende middelen.

1.7. Verweerder nam op 11 mei 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 12 mei 2021 in de gevangenis ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

Naam: [S.]
[...]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Albanië

Alias: [K.F.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met [S.A.] [...] een Griekse onderdane, in zijn hoedanigheid als echtgenoot van die mevrouw en in toepassing van artikel 40bis, §2 eerste lid. 1° van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvra[a]g in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 8 jaar. Het inreisverbod werd hem weliswaar onder een andere identiteit gegeven. Betrokkene heeft door het aannemen van een nieuwe identiteit het inreisverbod handig weten te omzeilen om België terug te kunnen binnenreizen. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Het inreisverbod dd. 5.11.2020, hetwelke hem werd betekend op 05.11.2020 is nog steeds van kracht. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 of 44 decies van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is weliswaar op 8.11.2020 gerepatrieerd naar Tirana, echter uit zijn nieuw paspoort met nieuwe familienaam blijkt dat betrokkene reeds sinds 26.12.2020 opnieuw in België verbleef. Hij keerde dus vroegtijdig terug. Dat maakt natuurlijk dat het inreisverbod nog geldig is. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen gehuwd is met zijn partner sinds 16.12.2020. Daarnaast brengt hij echter geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn EU-partner waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Mevrouw heeft als EU-onderdane het verblijfsrecht bekomen in 2018. Zij was toen zelfstandig ondernemer. Nergens uit het dossier blijkt sprake van gemeenschappelijke kinderen. Van een buitengewone afhankelijkheid is allerm minst sprake. Uit het administratief dossier blijkt dat er eerder melding is geweest van de referentiepersoon als vriendin van betrokkene. Echter betrokkene heeft evengoed in het verleden als sinds zijn terugkeer, vrij veel tijd in de gevangenis doorgebracht ipv samen met zijn partner. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw zelfstandig een leven heeft opgebouwd en dit ook zelfstandig kan verder zetten. Voor zover zowel betrokkene als de referentiepersoon dit wensen kunnen zij uiteraard ook hun relatie verder zetten zonder dat mijnheer verblijfsrecht heeft in België. Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van mevrouw aan betrokkene, alwaar hij wel legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een lange afstandsrelatie in stand te houden. Dit zal natuurlijk wel wat extra inspanning vragen. Tijdens de gevangenschap van mijnheer heeft mevrouw kennelijk ook de moeite genomen contact met hem te houden. Aldus sluit niets uit dat zij dit ook zou kunnen doen indien betrokkene in het buitenland zou verblijven.

Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen van gezamenlijk in het buitenland te gaan verblijven, in afwachting van het aflopen van dat inreisverbod. Mevrouw heeft dan wel heden de Griekse nationaliteit, ze is kennelijk in het verleden ook houder geweest van de Albanese nationaliteit en is geboren in Preshan, Albanië. Niets sluit uit dat zij dus nog voldoende het Albanees beheerst, nog voldoende vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken in Albanië, er nog vriende[[n] en familie heeft, om zich daar enige tijd te kunnen vestigen. Mevrouw is eerder reeds een tweetal keren geëmigreerd, zo onoverkomelijk is dat kennelijk voor mevrouw niet. Mijnheer had reeds een inreisverbod gekregen en was reeds gerepatriëerd op het moment dat betrokkene en de referentiepersoon besloten in het huwelijk te treden. Beide partners moeten er zich van bewust geweest zijn dat dit gevolgen zou hebben voor hun gezinsleven.

Bijgevolg dient betrokkene alsnog gevolg te geven aan het ministerieel besluit. Voor zover hij dit zou wensen staat het hem vrij om de opschorting van het ministerieel besluit, dat heden gelijkgesteld worden met een inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van betrokkene in het buitenland in toepassing van artik[e]l 74/12 of 44 decies (gezien betrokkene intussen een gezinslid van een EU-onderdane is) van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals de foto's van het koppel die werden voorgelegd doen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien er een inreisverbod van kracht is en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon naar betrokkene toe werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) iuncto de zorgvuldigheidsverplichting en iuncto het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“8.

De aanvraag van verzoeker wordt geweigerd op grond van de overweging dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en er geen “buitengewone afhankelijkheid” (sic) van de referentiepersoon is tegenover de aanvrager, (cfr. arrest van van het Hof van Justitie C82/16 K.A dd. 18 mei 2018).

Door aldus te motiveren tracht verwerende partij de beslissing in overeenstemming te brengen met art. 20 [VW]EU.

9.

Verwerende partij betoogt dat de referentiepersoon, mevr. [A.S.], in casu niet afhankelijk zou zijn van verzoeker en dat er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is waarom zij niet zou kunnen worden gescheiden van verzoeker.

Weze vooreerst opgemerkt dat noch verzoeker noch de referentiepersoon werden gehoord in het kader van het onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie (cfr. infra).

Verwerende partij gaat in de motivering voorbij aan

- het huwelijk tussen de referentiepersoon en verzoeker;*
- de affectieve en seksuele band welke zij heeft met verzoeker;*
- de uitgesproken kinderwens van het echtpaar;*

9.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar het verslag van de WHO (2010): “ Standards for Sexuality Education in Europe. A framework for policy makers, educational and health authorities and specialist.”

Hierin wordt seksualiteit als volgt omschreven:

‘Seksualiteit is een centraal aspect van het leven van de mens. Het omvat seks, genderidentiteit en -rollen, seksuele oriëntatie, erotiek, plezier, intimiteit en voortplanting. Seksualiteit wordt ervaren en vormgegeven in gedachten, fantasieën, verlangens, overtuigingen, attitudes, waarden, gedrag, handelingen, rollen en relaties. Hoewel seksualiteit al deze dimensies kan omvatten, worden deze niet altijd ervaren of vormgegeven. Seksualiteit wordt beïnvloed door de interactie van biologische, psychologische, sociale, economische, politieke, ethische, wettelijke, historische, religieuze en spirituele factoren. ’

Seksuele gezondheid wordt gedefinieerd als volgt:

“Seksuele gezondheid is een met seksualiteit verbonden toestand van fysiek, emotioneel, mentaal en sociaal welzijn. Seksuele gezondheid is dus meer dan alleen de afwezigheid van ziekte, disfunctie of zwakte. Seksuele gezondheid vereist een positieve en respectvolle benadering van seksualiteit en seksuele relaties. Seksuele gezondheid vereist ook het mogen en kunnen aangaan van plezierige en veilige seksuele ervaringen: zonder dwang, discriminatie en geweld. Om seksuele gezondheid te bereiken en te behouden, moeten de seksuele rechten van alle personen worden gerespecteerd, beschermd en gerealiseerd.”

Het WHO bepaalt als een essentieel recht het recht het nastreven van een bevredigend, veilig en plezierig seksleven.

10.

In casu is verzoeker gehuwd met de referentiepersoon en wensen zij derhalve enkel intimiteit en seksualiteit te beleven binnen deze huwelijkse relatie (cfr. de plicht tot getrouwheid).

De referentiepersoon en verzoeker zijn m.a.w. op vlak van de seksuele gezondheid volstrekt aangevoelen op en afhankelijk van elkaar.

De seksuele gezondheid van de referentiepersoon is m.a.w. onlosmakelijk verbonden met haar emotioneel, mentaal en sociaal welzijn.

Van de referentiepersoon kan redelijkerwijze niet worden verwacht dat zij gedurende 8 jaar (i.e. de duur van het inreisverbod) verstoken zal blijven van een normaal beleefde intimiteit, seksualiteit en bijhorende seksuele gezondheid. Zij is op dit punt volstrekt afhankelijk van de aanwezigheid van verzoeker, haar echtgenoot.

Teneinde de seksuele gezondheid van de referentiepersoon te vrijwaren, i.e. een centraal aspect binnen het leven van de mens, zou verzoekster m.a.w. gedwongen worden haar echtgenoot te volgen naar Albanië, hetgeen strijdig zou zijn met het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben anderzijds een uitgesproken kinderwens, en zijn ook voor de reproductie binnen hun huwelijk, volstrekt afhankelijk van elkaar.

Ten onrechte houdt verwerende partij geen rekening met deze afhankelijkheid dewelke kan worden beschouwd als een afhankelijkheid in de zin van het arrest van het Hof van Justitie C82/16 K.A dd. 18 mei 2018 (cfr. randnr. 65).

De referentiepersoon is bovendien sedert 2-jarige leeftijd niet meer in Albanië geweest, en spreekt geen woord Albanees. Er is voor de referentiepersoon m.a.w. geen reële mogelijkheid om zich in Albanië te vestigen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij - bij wijze van assumptie - tracht voor te houden. Daarbij komt dat de referentiepersoon verbonden is door een arbeidsovereenkomst zodat zij ook om die reden niet zomaar kan verhuizen naar Albanië.

Een schending van art. 20 [VW]EU iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel dient aldus te worden aangenomen."

3.1.2. In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker, die is gehuwd met een burger van de Unie, het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft reeds geoordeeld dat in deze situatie "artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend [...], niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd." (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A., § 62). Verweerder heeft met het voorgaande rekening gehouden en aangegeven dat in voorliggende zaak geenszins blijkt dat er een dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Griekse echtgenote bestaat. Hij heeft hierbij geduid dat verzoeker en zijn echtgenote volwassen personen zijn en dat niets erop wijst dat een van hen niet over de nodige fysieke of mentale capaciteiten zou beschikken om, zolang het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd geldt, zelfstandig te leven. De Raad merkt hierbij op dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat "wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;" (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A., § 76). Verzoeker betoogt in wezen dat hij en zijn echtgenote hun huwelijkse relatie, inclusief intimiteit en seksualiteit, op een normale wijze willen beleven en dat zij een kinderwens hebben. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerd oordeelde dat er geen buitengewone afhankelijkheid tussen de echtelieden kan worden vastgesteld. Gehuwden wensen in regel uiteraard van een normaal echtelijk leven te genieten. Het feit dat zij deze wens hebben impliceert evenwel niet dat wanneer een van de partners niet kan verblijven in het land waar de andere partner als burger van de Unie tot een verblijf is toegelaten er sprake is van een zodanige afhankelijkheid dat deze burger van de Unie wordt verplicht het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Verzoeker maakt met zijn theoretische toelichtingen niet aannemelijk dat de "seksuele gezondheid" van zijn echtgenote in het gedrang komt indien hij niet tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten en dat zijn echtgenote omwille van haar "seksuele gezondheid" verplicht wordt haar verblijf in België te beëindigen. In vele relaties kunnen de partners, ook om professionele redenen, niet in hetzelfde land verblijven, doch dit impliceert niet dat er geen intimiteit kan zijn of dat er hierdoor automatisch gezondheidsproblemen ontstaan. Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat verzoeker regelmatig in de gevangenis zit en dan ook niet samen met zijn echtgenote is. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers partner niet verder in België zou kunnen wonen en werken en

verzoeker op regelmatige tijdstippen in het buitenland bezoeken om op die wijze hun “*seksuele gezondheid*” te verzorgen en hun kinderwens te verwezenlijken. De beschouwingen van verzoeker inzake een aantal overtollige overwegingen in de bestreden beslissing doen geen afbreuk aan het feit dat verweerder correct heeft gemotiveerd dat geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie kan worden vastgesteld.

Voorts moet worden geduid dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag en dat hij in het raam van deze aanvraag de mogelijkheid had om alle toelichtingen te verstrekken of documenten over te maken die hij nuttig achtte. Hij wist ook of behoorde te weten dat hij onder inreisverbod stond en zijn verblijfsaanvraag dus enkel kon worden ingewilligd indien hij een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aantoonde tussen hem en zijn echtgenote. Hij heeft dit echter niet gedaan. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder hem nog bijkomend diende te horen.

De beschouwingen van verzoeker, inclusief zijn verwijzing naar een verslag van de Wereldgezondheidsorganisatie, geven geen aanleiding tot het besluit dat artikel 20 van het VWEU juncto de zorgvuldigheidsverplichting en juncto het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij stelt het volgende:

“11.

Zoals hoger reeds aangegeven, werd noch verzoeker, noch de referentiepersoon gehoord alvorens de beslissing werd genomen.

Verwerende partij oordeelt aldus dat er geen afhankelijkheid van de Belgische referentiepersoon kan worden aangenomen zonder één van de echtgenoten hieromtrent te hebben gehoord.

Indien verzoeker was gehoord, had hij kunnen toelichten dat:

- *verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk een volstreekte afhankelijkheid hebben (o.a.) op intiem en seksueel gebied, welke van belang is voor hun beider fysiek, mentaal en sociaal welzijn;*
- *deze afhankelijkheid maakt dat de referentiepersoon naar Albanië zou dienen te verhuizen teneinde haar seksuele gezondheid en fysiek welzijn te vrijwaren, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met art. 20 WVEU;*
- *dat een langeafstandsrelatie geen valabel surrogaat is en onvermijdelijk een ernstige en ongunstige invloed zal hebben op het welzijn van verzoeker en zijn echtgenote, die - zoals eenieder - nood hebben aan intimiteit en seksualiteit binnen het huwelijk;*
- *de assumpties van verwerende partij (als zou de referentiepersoon eenvoudig naar Albanië zou kunnen verhuizen) volstrekt onjuist zijn, aangezien de referentiepersoon al ca. 25 jaar geen voet in Albanië heeft gezet, geen letter Albanees spreekt, er geen huisvesting heeft etc...;*
- *dat zij als echtpaar een kinderwens hebben en ook op dit punt er een volstreekte afhankelijkheid is van elkaar;*

12.

Verzoeker werd niet in de mogelijkheid gesteld zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken hetgeen onverenigbaar is met de eerbiediging van het hoorrecht.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

In casu werd verzoeker (en evenmin zijn echtgenote) gehoord zodat verwerende partij ook geen kennis heeft genomen/ kunnen nemen van de opmerkingen van verzoeker met betrekking tot (o.a.) de voorgehouden afwezigheid van afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover verzoeker. Een schending van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen.”

3.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Voorts dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en te worden herhaald dat verzoeker de kans had om de inlichtingen die hij nuttig achtte bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag mee te delen aan verweerder.

Tevens kan, ten overvloede, nog worden aangegeven dat verzoeker met zijn oplijsting van dingen die hij nog had kunnen meedelen indien hij aanvullend zou zijn gehoord in ieder geval niet aantoonde dat hij enig gegeven had kunnen aanbrengen dat afbreuk kon doen aan het determinerende motief in de bestreden beslissing, met name dat niet blijkt dat er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn echtgenote bestaat. Bijgevolg kan zelfs niet worden vastgesteld dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat hij bijkomend had moeten worden gehoord.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de artikelen 47 (inzake het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) en 48 (inzake het vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging) van het Handvest van de grondrechten kan het volstaan te stellen dat uit deze bepalingen niet blijkt dat het bestuur een rechtszoekende verplicht moet horen vooraleer een beslissing te nemen omtrent een verblijfsaanvraag.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK